

TRANH TRUYỆN DÂN GIÀN VIỆT NAM

Sự tích bông sen

NXB MỸ THUẬT

*N*gày xưa, có đôi vợ chồng nông dân trẻ, tuy nghèo nhưng họ sống rất hạnh phúc. Chồng là một chàng trai khỏe mạnh, tháo vát. Vợ là một cô gái dịu dàng, chịu thương chịu khó và có nhan sắc.

Khi người vợ có thai đứa con đầu lòng, mọi công việc đều đè nặng lên vai người chồng. Chàng đi cày thuê cuốc mướn làm quần quật cả ngày mà vẫn không đủ ăn. Vừa lúc đó có người bạn rủ chàng đi làm ăn xa, may chăng thay đổi được hoàn cảnh khó khăn này. Vợ chàng thực lòng chẳng muốn xa chồng nhưng không còn cách nào khác.

Ít lâu sau, người vợ sinh một bé trai kháu khỉnh. Nàng ngày đêm ôm con mong ngóng chồng về. Thời gian cứ thế trôi, cuộc sống của hai mẹ con ngày càng chật vật, thiếu thốn. Nàng đành đem con đến nhà lão phú ông giàu trong làng xin làm thuê.

Vì thấy nàng có nhan sắc nên lão phú ông nảy sinh ý đồ xấu. Lão đối xử với hai mẹ con nàng tử tế hơn so với những người làm khác. Điều này làm vợ lão sinh nghi và đem lòng ghen ghét nàng. Rồi một lần lão uống rượu say, buông lời suồng sã:

“Chồng mày quạ mỏ, hổ vồ rồi, còn chờ gì nữa. Thôi mày cứ dọn đến đây ở với tao, rồi để cho tao một đứa con trai, tao sẽ che chở tất cả...”.

Nghe lão nói vậy, nàng vô cùng sợ hãi liền
ôm con về nhà, không dám đến làm thuê nữa.
Vốn là tên độc ác, nham hiểm, lấy lý do hai mẹ
con nàng đã ăn rất nhiều lúa gạo nên
lão đe dọa nếu nàng không chịu làm
vợ lẽ thì phải trả nợ cho hắn năm
sào ruộng và một con bò to.

Nàng đang lo lắng không biết lấy gì trả nợ thì người chồng trở về. Vợ chồng gặp nhau mừng mừng tủi tủi. Nàng kể cho chàng nghe chuyện phú ông o ép, cưỡng bức nàng làm vợ lẽ. Thương vợ, lại căm tức lão phú ông gian ác, chàng dốc hết của cải dành dụm được trả nợ cho lão.

Cuộc sống hai vợ chồng lại đầm ấm, hạnh phúc như xưa. Nhưng một điều làm chàng khổ tâm, đứa con trai không chịu gọi chàng bằng bố. Chàng hỏi con tại sao? Nó hồn nhiên trả lời:

"Bác không phải bố con đâu. Bố con mặc quần áo đen. To cao hơn bác, tối nào bố con cũng về mà".

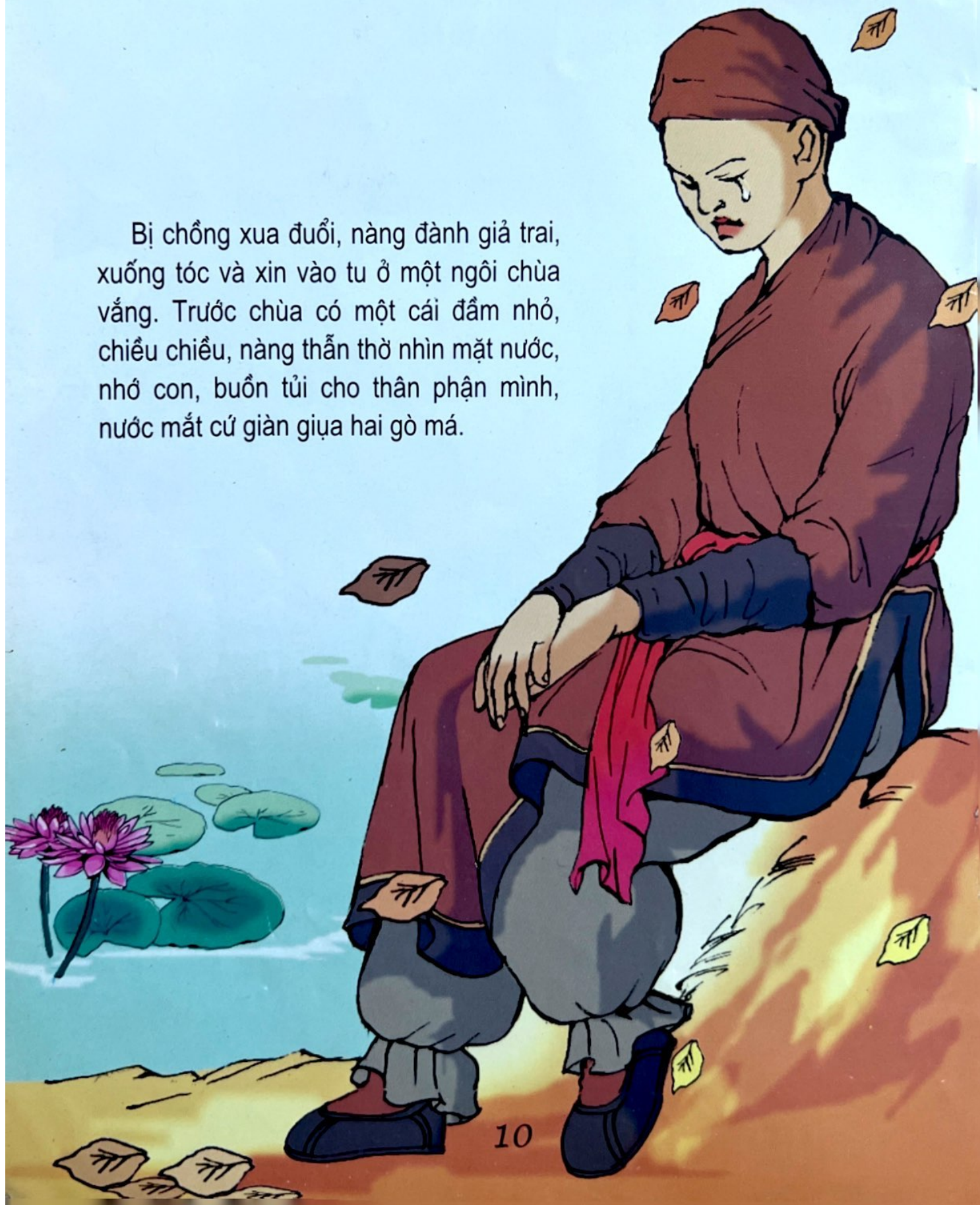

Chàng nghe con nói vậy rất buồn bã, thoáng chút nghi ngờ. Đã thế, mẹ vợ phú ông vốn ghen ghét vợ chàng nhân cơ hội này trả thù, ả nhỏ to với chàng rằng nàng là kẻ lăng lơ, đứa con trai kia chưa chắc đã là con chàng.

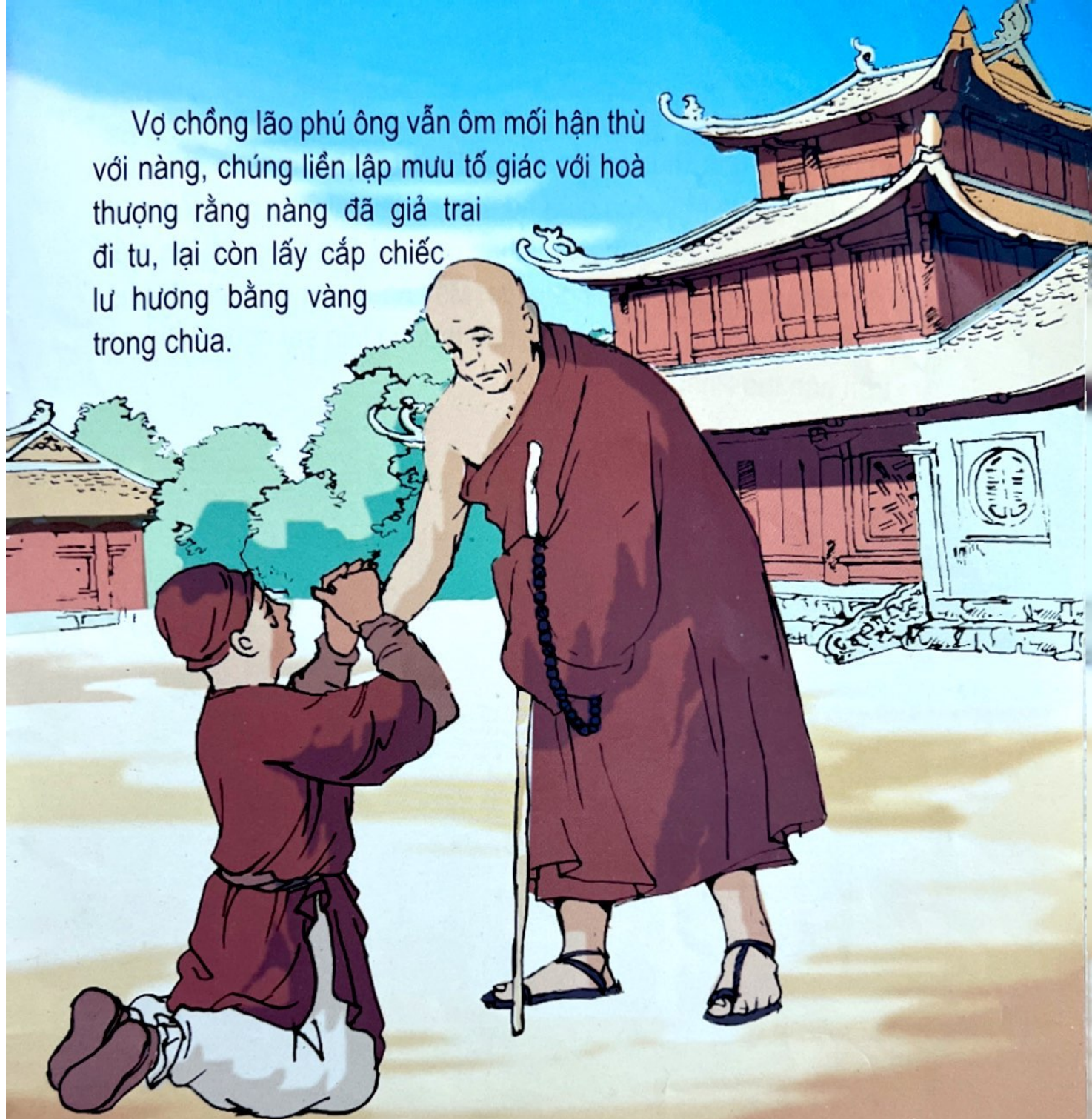
Chàng liền nổi giận, mắng nhiếc vợ thậm
tệ, cho rằng nàng không chung thủy. Chàng
lạnh lùng đuổi vợ đi, không cho nàng cơ hội
giải bày đầu đuôi câu chuyện.

Bị chồng xưa đuổi, nàng đành giả trai, xuống tóc và xin vào tu ở một ngôi chùa vắng. Trước chùa có một cái đầm nhỏ, chiều chiều, nàng thẩn thờ nhìn mặt nước, nhớ con, buồn tủi cho thân phận mình, nước mắt cứ giàn giụa hai gò má.

Vợ chồng lão phú ông vẫn ôm mối hận thù với nàng, chúng liền lập mưu tố giác với hoà thượng rằng nàng đã giả trai đi tu, lại còn lấy cắp chiếc lư hương bằng vàng trong chùa.

Trước nỗi oan ức quá lớn, nàng quỳ dưới chân hoà thượng mà rằng:
“Con không thể sống trên cõi đời này nữa vì nỗi oan không ai giải cho.
Khi con chết, xin thầy hãy tìm trong đồng tro tàn, nếu thấy một đốt xương trắng thì hãy đem vùi nó xuống bùn đen. Nếu ở đó mọc lên một loài hoa rực hồng như ngọn lửa đã thiêu con thì hãy tin là con bị oan”.
Đêm đó nàng nhảy vào đồng lửa lớn quỳen sinh.

Sáng hôm sau, hoà thượng tìm trong đồng tro tàn thấy có một đốt xương trắng liền đem vùi xuống giữa hồ. Không lâu, chỗ ấy mọc lên một cây lạ, lá xanh thân dài, mềm mại như thân con gái. Rồi từ đó trỗi lên một búp hoa đỏ hồng, hình dáng như ngọn lửa. Mấy ngày sau, lá xanh đã phủ khắp mặt đầm, hoa cũng nở rất nhiều, hoà thượng liền sai người hái hoa đó cắm trên bàn thờ Phật.

Lại nói về người chồng, sau khi đuổi vợ đi chàng cũng có phần hối lỗi về sự nóng nảy. Một buổi tối, đứa con chỉ tay vào bóng chàng in trên tường vui mừng nói:

“A, bố con về kìa! Bố con mặc quần áo đen kìa! Bác thấy bố con cao lớn không”.

Lúc này chàng mới vỡ lẽ vợ mình bị oan. Chàng đau khổ, vội vã đi tìm nàng.

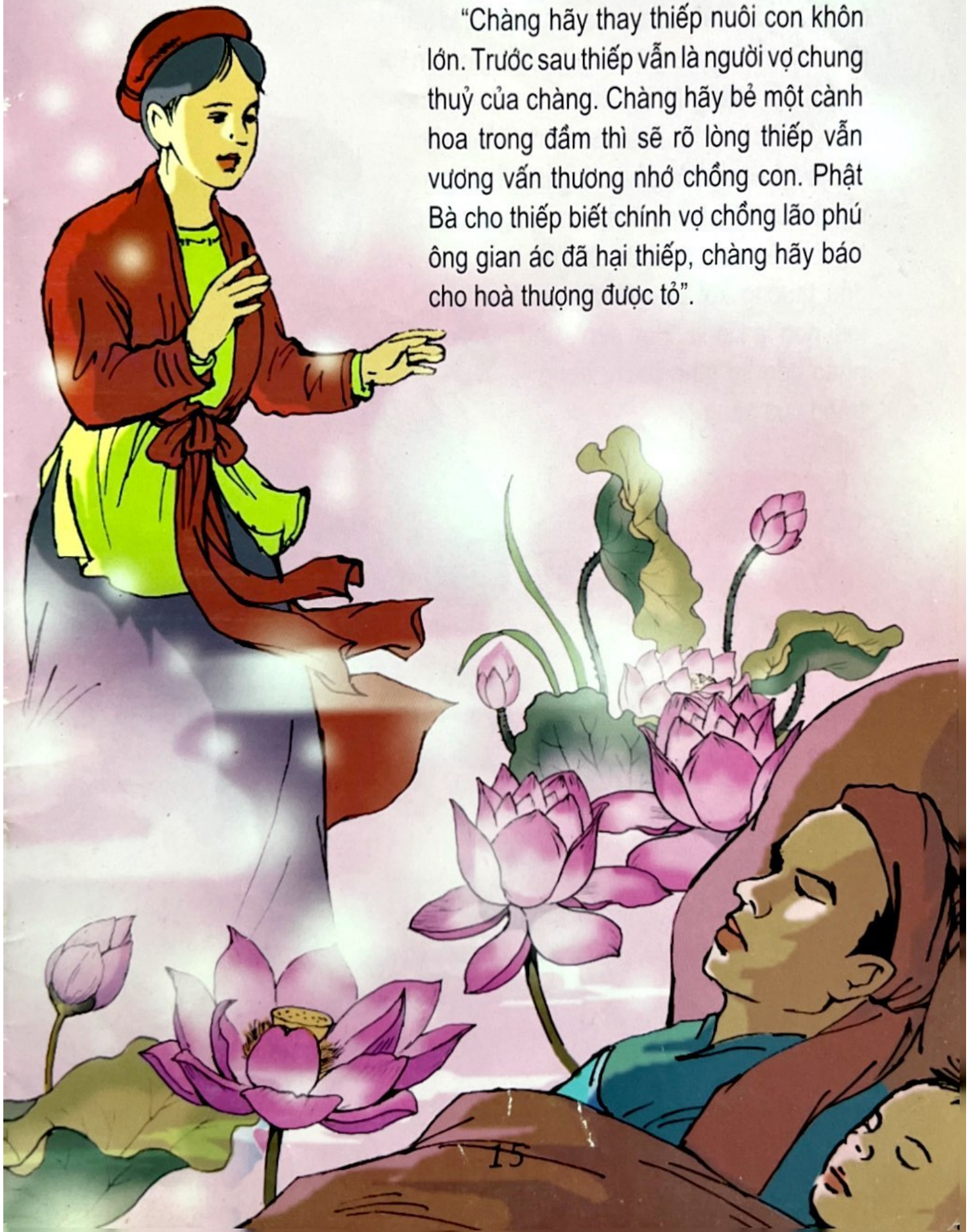

Chàng tìm đến ngôi chùa, hỏi thăm vị hoà thượng và được nghe kể về nỗi oan của một cô gái giả trai xin tu ở chùa. Linh cảm như mách bảo chàng đó chính là vợ mình. Chàng bèn xin hoà thượng cho hai bố con nghỉ lại một đêm ở chùa.

Đêm ấy, chàng mơ thấy vợ hiện về.
Nàng rằng:

“Chàng hãy thay thiếp nuôi con khôn
lớn. Trước sau thiếp vẫn là người vợ chung
thủy của chàng. Chàng hãy bẻ một cành
hoa trong đầm thì sẽ rõ lòng thiếp vẫn
vương vẫn thương nhớ chồng con. Phật
Bà cho thiếp biết chính vợ chồng lão phú
ông gian ác đã hại thiếp, chàng hãy báo
cho hoà thượng được tỏ”.

Hôm sau, chàng bế con ra đầm hái loài hoa lạ. Chàng bẻ đôi cuống hoa, những sợi tơ trắng như vãn vương níu giữ hai nửa không muốn rời nhau. Và chàng khóc, đứa con cũng khóc theo, nước mắt họ hoà vào nước đầm. Kỳ lạ thay, những bông hoa ở gần đấy bỗng ngả sang màu trắng, toả hương ngào ngạt. Người dân sau khi biết chuyện đều thương xót cô gái, họ gọi loài hoa lạ kia là “Hoa sen”, như nhắc đến sự trinh bạch, trong trắng của nàng.

